

Chương 699: Ludwig (1) - Số Phận

(Số từ: 3761)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

10:42 AM 04/02/2024

Phần Kết - Nơi Tận Cùng Của Thế Giới

Kể từ khi Tân Đế Quốc ban bố luật công nhận quyền sở hữu đất đai của những người nông dân đã canh tác trên vùng đất hoang tàn, các nhóm người tiên phong bắt đầu rời khỏi thành phố.

Vẫn còn nhiều vùng đất trống, nơi cỏ dại đung đưa trong gió, và cây trồng thận trọng bắt đầu mọc lên ở những ngôi làng nông nghiệp nhỏ.

Trong khi người dân nông thôn có lý do để đến thăm thành phố thì không có lý do gì để người dân thành phố đến thăm những ngôi làng nhỏ này.

Ở rìa phía tây nam của lục địa.

Đó là khu vực thuộc vùng an toàn, nhưng không phải là thành trì chiến lược hay thành phố trung tâm. Đó là một thành phố cỡ trung bình, cách xa tầm mắt của Đế quốc.

Trực thuộc quyền quản lý của Đế chế, Leonda.

Trong một ngôi làng nhỏ, người dân tiêu thụ những cây trồng mà họ tự trồng để duy trì sinh kế và phần còn lại sẽ được bán ở Leonda. Những ngôi làng như vậy mọc lên như nấm sau chiến tranh.

Tại một ngôi làng nông nghiệp nhỏ không tên ở ngoại ô Leonda, có một người lạ.

Giống một kẻ lang thang hơn là một vị khách, một người đàn ông nào đó.

Người đàn ông đó đã ở trong một nhà kho bỏ hoang, trống rỗng kể từ khi một con bò nuôi trong làng chết khá lâu.

Bên cạnh đồng rom mục nát tựa vào vách chuồng, một người đàn ông nằm bất động như đã chết.

“Này anh!”

Một cô gái có mái tóc dài gọn sóng màu nâu chạy về phía người đàn ông.

"..."

Người đàn ông từ từ ngẩng đầu lên như một cái cây sắp chết để nhìn cô gái đang đến gần.

Cô gái vừa chạy vừa đưa tay về phía người đàn ông.

-Này anh, anh chưa ăn gì phải không?

"..."

"Đây, ăn cái này đi. Mẹ bảo đưa nó cho anh."

Trên tay cô gái là ba củ khoai tây hấp lạnh.

Mẹ bảo đưa nó cho anh.

Đó hẳn là một lời nói dối.

Không có ngôi làng nào chào đón một người xa lạ như anh.

Người đàn ông nhìn cô gái một lúc rồi lấy một củ khoai tây bỏ vào miệng.

"Đây, tôi cũng mang theo một ít nước."

Một ít khoai tây.

Một ngụm nước.

Người đàn ông thực hiện những hành động này một cách chậm rãi và có chủ ý, như thể đang thực hiện một nghi lễ.

Cô gái tò mò nhìn người đàn ông ăn khoai tây và uống nước.

Người đàn ông mặc áo choàng rách rưới ăn khoai tây và uống nước chỉ bằng tay trái.

Vai phải trống rỗng của anh, ẩn dưới tấm áo choàng rách nát, đã kể lại câu chuyện.

Người đàn ông không có cánh tay phải.

Cô gái kiên nhẫn chờ đợi người đàn ông ăn ba củ khoai tây, mỗi lần cắn một miếng nhỏ.

"Cảm ơn."

Với một lời cảm ơn ngắn gọn từ anh, cô gái nhận lấy chai nước rỗng với nụ cười rạng rỡ.

Xa xa, những người mang nông cụ nhìn người đàn ông trong chuồng và cô gái đang nói chuyện với anh, chặc lưỡi.

'Chặc. Cô ấy không chịu lắng nghe dù chúng ta có nói chuyện với cô ấy bao nhiêu đi chăng nữa.'

‘Chúng ta có nên nói chuyện vui vẻ với mẹ của Sandy không nhỉ?’

'Làm như cô ta sẽ lắng nghe bất cứ điều gì trong số đó ấy.'

'Chà, đó là sự thật...'

Tiếng lẩm bẩm của dân làng không chỉ lọt vào tai chàng trai mà còn đến tai cô gái.

"Đừng lo lắng về điều đó. Người lớn sợ người lạ nên mới hành động như vậy."

"...Tôi cho là vậy."

Người đàn ông đáp lại lời nói của cô gái có vẻ trưởng thành hơn lời nói của người lớn.

Người lớn sợ hãi là điều đương nhiên.

Một kẻ lang thang bí ẩn, nằm trên đường phố.

Sandy là người đã tìm ra kẻ lang thang. Cô hét muốn vỡ phổi, gọi người lớn đến đưa cậu về làng.

Kẻ lang thang một tay.

Bất chấp những câu hỏi khác nhau của dân làng, người lạ mặt vẫn từ chối tiết lộ bất cứ điều gì về bản thân.

Anh di chuyển một cách chậm chạp, như thể sắp chết, hay nói đúng hơn là như thể anh đã chết. Đôi mắt của anh cũng thiếu tiêu điểm.

Anh có vẻ đáng ngại, hoặc có lẽ đang mắc phải một căn bệnh khủng khiếp nào đó.

Vì vậy, thật kỳ lạ khi Sandy tiếp cận kẻ lang thang đầy đe dọa này.

Mặc dù ngôi làng không hoàn toàn khắc nghiệt nhưng không ai muốn đến gần người lạ.

Sau khi tỉnh lại tại nhà của Sandy, người lạ mặt tuân theo yêu cầu lịch sự của mẹ cô là rời đi và đến cư trú trong một nhà kho bỏ hoang ở ngoại ô ngôi làng, dành cả ngày ngồi đó.

Kể từ đó, anh sống nhờ vào khoai tây, khoai lang hoặc những miếng bánh mì mà Sandy bí mật mang đến cho anh.

Có phải anh định ngồi đó vô thời hạn không?

Dân làng liếc nhìn người trôi dạt đang ngồi bất động trong một góc nhà kho.

Người đàn ông hầu như không di chuyển suốt cả ngày.

Không ai đến thăm anh ngoại trừ Sandy, và những người qua đường thắc mắc liệu anh có chết trong tư thế đó hay không.

Sandy chắc chắn là một người kỳ quặc.

Không có đứa trẻ nào khác trong làng tiếp cận kẻ lang thang nham hiểm.

Họ suy đoán rằng anh có thể là một con ma ăn thịt con người, hoặc thậm chí là một con ma.

Bất chấp những lời cảnh báo của trẻ em và sự la mắng của người lớn, Sandy vẫn tiếp tục quan tâm đến người lạ.

Bằng cách này, kẻ lạ mặt đã chiếm giữ kho thóc của làng được khoảng hai tuần.

Lúc này, sự kiên nhẫn của dân làng đã cạn kiệt và họ mong anh rời đi.

Tất nhiên, Sandy không quan tâm đến những mối quan tâm như vậy.

Người lạ, người mà mọi người nghi là bị câm, đã bắt đầu thốt ra những câu rất ngắn với Sandy.

Sau khi ăn xong, Sandy mỉm cười với người lạ mặt đang im lặng và hỏi: "Anh có biết không?"

"..."

“Nhà kho này có mùi giống như ngày xưa nó nuôi bò.”

"..."

“Mặc dù bây giờ không còn con bò nào nhưng nó vẫn có mùi rất kinh khủng”.

Mái tóc rối bù và bộ râu bù xù khiến anh không thể tránh khỏi mùi hôi thối, và chuồng trại nơi anh ở bắt đầu bốc mùi hôi như khi nuôi bò ở đó.

"Tôi cho là vậy."

Người đàn ông đáp lại lời nói của Sandy một cách đơn giản.

Nó có mùi kinh khủng.

Tôi hiểu rồi.

Trước cuộc trao đổi đơn giản này, đôi mắt của Sandy mở to ngạc nhiên.

“...Ý tôi là anh nên đi tắm.”

"..."

“Gần đây có một con suối.”

Người đàn ông không đáp lại tất cả những lời của Sandy.

Đến lúc này, Sandy đã phần nào hiểu được.

Người đàn ông gần như bị điếc.

Vì vậy, khi Sandy nói điều gì đó, người đàn ông sẽ gật đầu hoặc lắc đầu mà không hiểu hết ý nghĩa lời nói của cô.

Đó không chỉ là thính giác của anh.

Bây giờ Sandy có thể thấy rằng hầu hết các giác quan của người đàn ông này đều trở nên mờ nhạt đi đáng kể.

Dân làng không hề biết.

Đó không chỉ là cánh tay phải bị mất của anh.

Cánh tay bị mất của anh là đáng chú ý nhất, nhưng toàn bộ cơ thể anh lại bị bệnh tật hành hạ.

Sandy nắm chặt cánh tay người đàn ông.

Cuộc trò chuyện của họ không bị cản trở bởi sự bất lực của anh.

"Đi thôi. Tôi giúp anh tắm rửa."

"..."

Khi Sandy kéo anh bằng lực, người đàn ông đứng dậy một cách chậm rãi nhưng vững vàng khỏi chỗ ngồi.

Không phải Sandy ép anh đứng dậy mà đúng hơn là anh không còn cách nào khác ngoài việc đứng dậy.

Người đàn ông nghi ngờ, im lặng và đáng ngại.

Thực ra, khi quan sát kỹ hơn và lâu hơn, Sandy biết rằng không có ai biết lắng nghe bằng người đàn ông này.

Sandy luôn bị coi là kẻ lập dị trong làng.

Cô luôn đến những nơi mà cô được yêu cầu không được đến và làm những việc mà cô đã được cảnh báo. Nếu được bảo rằng cô nhất thiết phải làm điều gì đó, cô sẽ từ chối làm điều đó.

Cô giống như một con ếch trái ngược.

Trẻ em trong làng sẽ nghiêng răng nghiêng lợi khi chỉ nhắc đến Sandy, người đã vô số lần là nạn nhân của những trò đùa và mánh khoe của cô kể từ khi còn nhỏ.

Vì vậy, việc cha mẹ Sandy từ bỏ cô là điều không thể tránh khỏi.

Tuy nhiên, lần này có vẻ nguy hiểm hơn một chút.

Sandy không thể đưa ra bất kỳ bằng chứng cụ thể nào về lý do tại sao nó lại nguy hiểm, nhưng cô đã bắt đầu chăm sóc một kẻ lang thang bí ẩn chắc chắn là một mối nguy hiểm.

Mọi người đều cố gắng khuyên can Sandy, nhưng như mọi khi, sự bướng bỉnh của cô chỉ làm tăng thêm sự quan tâm của cô dành cho kẻ lang thang.

Cô thậm chí còn đưa anh đến bờ sông và tắm rửa cho anh thật kỹ.

Kẻ lang thang khuất phục trước sự đùng chạm của Sandy mà không phản kháng, như thể anh là một đồ vật.

Cô xoa xà phòng lên mái tóc thô của anh, không chỉ chà đầu mà còn cả mặt và râu.

Như thể một người mẹ nhỏ đang chăm sóc một đứa con lớn.

Cởi quần áo ra.

.....

Thấy Sandy đang cố cởi quần áo cho người đàn ông, một người dân trong làng đã can thiệp, mắg cô vì đã đi quá xa. Chỉ khi đó Sandy mới dừng hành vi thái quá của mình lại.

“Anh không biết xấu hổ khi nhờ một đứa trẻ tắm rửa cho mình vì bản thân anh không thể làm được sao?”

Người phụ nữ trong làng hét lên khi nhận ra rằng cả Sandy và người đàn ông đều có những vấn đề riêng.

"...Tôi hiểu rồi."

Nhưng kẻ lang thang chỉ nói bấy nhiêu thôi.

"Thật là một kẻ khó chịu."

"Bỏ đi đi ạ!"

Cuối cùng, người phụ nữ trong làng không thể tiếp tục mắg mỏ và phải bỏ đi trước tiếng khóc dai dẳng của Sandy.

Ngày hôm sau.

Bằng cách nào đó, Sandy nhìn thấy người đàn ông mặc quần áo mới giặt sạch sẽ.

Sáng hôm sau.

Người đàn ông đã giặt và phơi quần áo bẩn. Anh đang dựa vào bức tường của nhà kho.

“Cái gì, anh tự làm à?”

"...Đúng."

Trước câu trả lời ngắn gọn của anh, Sandy nở một nụ cười tinh tế.

Sau đó, cô vỗ mạnh vào đầu người đàn ông.

Như để khen ngợi anh.

"Thật tốt đấy anh, biết cách tự tắm rửa."

"...."

“...Anh không nghe thấy tôi trêu anh sao?”

"...."

"Tôi không thể biết liệu anh có nghe thấy tôi hay không."

Sandy cũng không thể hiểu được người đàn ông đó đang nghĩ gì.

Chắc chắn là anh đã giặt quần áo và cơ thể ở đâu đó trong đêm nên mùi hôi thối khủng khiếp đã biến mất.

Nhưng bộ quần áo cũ kỹ, bộ râu và mái tóc bù xù, khó chịu vẫn được giữ nguyên.

Hôm nay, Sandy mang cho anh một ít bánh mì nướng mỏng.

"Đừng ghét mẹ tôi quá nhiều. Bà ấy thực sự rất sợ hãi."

"...."

"Vì tôi không phải là người mang đồ ăn nên bà ấy thậm chí còn giúp phần của anh, anh biết không?"

"...Tôi hiểu rồi."

Không thích cũng không ghét nó.

Ai cũng có những cảm xúc không thể diễn tả bằng lời.

Tất nhiên, hành vi kỳ quặc của Sandy và kẻ lang thang bí ẩn đều không được ưa thích và sợ hãi.

Thật đáng thương khi để anh chết đói.

Mẹ của Sandy không thể ngăn chặn hành vi kỳ lạ của con gái mình, cũng như không thể để con gái mình nhịn ăn để đưa cho kẻ lang thang. Vì vậy, cô miễn cưỡng chuẩn bị đủ thức ăn để Sandy chia phần cho người lang thang.

Dân làng hy vọng kẻ lang thang sẽ biến mất, nhưng họ không mong anh chết trong làng.

Vì vậy, mặc dù sợ hãi kẻ lang thang và không đồng tình với hành động của Sandy nhưng họ không khỏi cảm phục.

Họ đã nghĩ Sandy chỉ là một kẻ gây rối liều lĩnh, nhưng họ đã phát hiện ra một khía cạnh khác của cô - một mặt tốt bụng và dịu dàng.

Và Sandy không chỉ mang theo bánh mì.

Đột nhiên, cô lấy một con dao từ trong túi ra.

“Này anh, hãy giờ cầm ra.”

Sandy chớp mắt và vung dao đe dọa.

"..."

“Tôi sẽ cạo bộ râu xấu xí đó cho anh.”

Tất nhiên, người đàn ông đó không hề tỏ ra sợ hãi hay bối rối. Anh chỉ nhìn chăm chăm vào Sandy bằng đôi mắt đờ đẫn.

“Tôi đã thấy cha tôi làm việc đó thường xuyên nên chắc chắn tôi có thể làm tốt.”

Sandy nắm lấy cằm của người đàn ông, và ngay cả khi cô ấn con dao vào đó, anh cũng không có phản ứng gì.

"...Thế này đúng không?"

Cô gái chưa bao giờ cạo râu trước đó, ngập ngừng nghiêng đầu khi cố gắng cạo râu cho người đàn ông.

Người đàn ông có vẻ thờ ơ hoặc tê liệt, chỉ đứng đó ngơ ngác.

"Ồ... Có vẻ như nó đang hoạt động bằng cách nào đó..."

Tất nhiên, lần đầu cạo sẽ không được êm ái, và con dao thậm chí còn không dùng để cạo.

Vì vậy, nó chắc chắn là vụng về.

Khi Sandy đến gần mặt người đàn ông để cạo cằm và cổ, cô sớm phát hiện ra điều kỳ lạ.

"...Hử?"

Chỉ sau đó cô mới nhận thấy có thứ gì đó ẩn giấu bên dưới lớp quần áo trên cổ của người đàn ông.

Một sợi dây chuyền bạc nhỏ nối với một chiếc vòng.

Ở giữa nó là một chiếc vòng cổ có đính một viên đá quý màu đỏ thẫm.

Thoạt nhìn có thể thấy rõ rằng nó không chỉ là một viên đá quý thông thường. Thay vì một màu đỏ thẫm đơn giản, màu sắc cuộn xoáy như một xoáy nước bên trong viên đá quý.

“Này anh... đây là gì...?”

Đúng lúc sự tò mò của Sandy khiến cô với lấy chiếc vòng cổ.

*Thud!

"Ouch!"

Người đàn ông này giờ vẫn uể oải như rùa, thô bạo nắm lấy cổ tay Sandy.

Đôi mắt mờ mịt trước đó của người đàn ông đã tìm lại được tiêu điểm.

Và anh nhìn chăm chú vào mắt Sandy.

"Đừng chạm vào nó."

Trước lời cảnh báo gần như ra lệnh và mạnh mẽ đó, Sandy lặng lẽ gật đầu.

“Ồ, ừm...Vâng.”

Ngay cả Sandy nổi loạn cũng không thể không gật đầu giận dữ trước sức ép trong lời nói của người đàn ông.

Người đàn ông giấu chiếc vòng cổ bằng đá quý màu đỏ thẫm lộ ra dưới quần áo.

Với cảm giác run rẩy, Sandy tiếp tục cạo râu cho người đàn ông im lặng.

Tất nhiên, cô vẫn còn vụng về.

“Cô đang làm gì thế?”

"Aa! Cô làm tôi giật mình đấy!"

Một người dân làng, người đã nhầm tưởng Sandy kề dao vào cổ người đàn ông với một thứ khác, đã hét lên kinh ngạc. Giật mình, Sandy vô tình dùng dao cứa vào má người đàn ông.

"Ừm, ừm... Này anh, tôi xin lỗi..."

"..."

“Cô làm tôi sợ đấy!”

"Sandy! Cô đang làm chuyện gì nguy hiểm vậy? Cô không dừng lại được à?"

Ngay cả khi máu bắt đầu chảy ra từ vết cắt trên má, người đàn ông dường như không cảm thấy gì, nhìn chăm chăm vào khoảng không.

Cuối cùng, Sandy phải nhờ già làng khử trùng vết thương cho kẻ lang thang và băng bó.

Cô còn dùng dao tỉa lại mái tóc rối bù và rối bù quá mức của anh, cho gọn gàng hơn phần nào.

“Hừmm...”

Sandy chăm chú nhìn người đàn ông sau khi cạo mặt và chải tóc.

“...Anh không phải là một ông lão mà là một cậu trai sao?”

Có vẻ ngạc nhiên, Sandy tiếp tục nhìn chăm chú vào khuôn mặt người đàn ông.

Tuy nhiên, điều đáng ngạc nhiên hơn nữa lại là một điều khác.

Người đàn ông, người đã phản ứng nhạy cảm khi chạm vào chiếc vòng cổ mà không hề chạm vào nó, vẫn không hề bối rối dù bị thương.

Chiếc vòng cổ đó là gì?

Sandy không khỏi tò mò hơn.

Người đàn ông dường như không có gì, đeo một chiếc vòng cổ, thoạt nhìn có vẻ bí ẩn và quý giá.

“Có phải chiếc vòng cổ đó là một loại kho báu đáng kinh ngạc không?”

Trước câu hỏi của Sandy, người đàn ông từ từ đưa mắt nhìn cô.

"...Không."

Anh không hoàn toàn phớt lờ câu hỏi của cô.

"Tuyệt đối không."

Nhắm mắt lại, người đàn ông dựa vào bức tường gỗ của nhà kho.

“Nhưng nó quan trọng hơn bất cứ điều gì khác trên thế giới...”

Đó là câu trả lời dài nhất mà người đàn ông đó dành cho Sandy cho đến nay.

Điều quan trọng nhất trên thế giới.

Nhưng đó không phải là kho báu.

Sandy không thể hiểu được lời nói của người đàn ông đó.

Làm sao một thứ có thể quan trọng nhưng lại không phải là kho báu?

Nếu nó không phải là kho báu thì tại sao nó lại là thứ quan trọng nhất trên đời?

Sandy cười nhạo.

Với nụ cười nhuốm vẻ ác ý.

"Tại sao một người như anh lại có được điều quan trọng nhất trên thế giới?"

Làm sao một kẻ lang thang sắp chết bên đường lại có thể có chuyện như vậy?

Đã chăm sóc kẻ lang thang cho đến bây giờ, Sandy cảm thấy có quyền đùa giỡn ác ý như vậy.

Nghe lời nói của Sandy, người đàn ông ngơ ngác nhìn bầu trời.

"...Tôi cũng không biết."

Rõ ràng người đàn ông này đang nở một nụ cười nhạt và cay đắng.

Mặc dù chăm sóc anh nhưng cô vẫn nghĩ anh là một người rất kỳ lạ.

Nghĩ đến đây, Sandy nhẹ nhàng vuốt tóc người đàn ông, có vẻ có chút buồn bã.

*Swooooosh!

Vào một ngày mà thế giới dường như chìm trong một trận mưa như trút nước.

Có một trận chiến khủng khiếp và đau khổ mà không ai chứng kiến.

'Đối với một con quái vật già như ta, kết thúc này là phù hợp...'

Con quái vật cuối cùng, trái tim bị một ngọn giáo vàng xuyên qua, thực sự rất vui mừng.

'Trong thời đại duy nhất mà cả năm Thánh tích đều xuất hiện, chết vì trái tim mình bị xuyên qua bởi Thánh tích cuối cùng... Thật là một kết luận không đáng có...'

Ludwig mở to mắt nhìn con quái vật cuối cùng, có vẻ rất vui mừng khi bị giết.

Khi hãn sắp chết.

Con quái vật già bóp nát ngực mình và lấy thứ gì đó ra.

Con quái vật già đang mỉm cười.

'Chàng trai...'

'Nếu ngươi thực sự mong muốn trở thành một Anh hùng...'

'Ngươi phải lấy thứ này...'

'Điều này, nếu để yên, sẽ mang đến sự hủy diệt cho thế giới...'

'Nhưng nếu người chịu đựng nó, nó sẽ chỉ mang lại sự hủy hoại cho người.'

'Chỉ cần người không gục ngã, chỉ cần người kiên trì, thế giới sẽ hòa bình.'

'Thánh tích của lòng dũng cảm.'

'Thánh tích được cho là có khả năng đối đầu với bất cứ thứ gì.'

'Nó sẽ cho người sức mạnh để chịu đựng nó.'

'Nhưng nó sẽ không bao giờ ban cho người sức mạnh để vượt qua nó...'

'Có lẽ cả đời người phải chịu đựng điều này...'

'Đó sẽ là vinh quang mà người phải gánh vác.'

'Sự hủy diệt sẽ xảy đến với người.'

'Có lẽ, người có hiểu không?'

'Liệu người có tìm được cách tiêu diệt hoàn toàn thứ này không...'

'Nhưng một ngày như vậy có lẽ sẽ không bao giờ đến.'

'Hỡi chủ nhân của Thánh tích cuối cùng.'

'Hỡi Tông Đồ Dũng Cảm.'

'Người đã thắng, nhưng ...'

'Khi chiến thắng, người phải gánh chịu sự hủy diệt vĩnh viễn ...'

'Mang lấy ách tội lỗi của người khác, những tội lỗi mà người không hề phạm, suốt đời'.

'Đó sẽ là số phận của người...'

'Và sẽ không ai nhớ đến người...'

'Làm sao có thể...'

'Thật ngọt ngào và...'

'Tuyệt vời và...'

'Kết thúc đau khổ...'

Con quái vật cuối cùng biến mất như thể tan vào những hạt mưa với nụ cười có vẻ hài lòng.

Anh không còn cách nào khác ngoài việc lấy viên ngọc đỏ thẫm còn sót lại ở chỗ của con quái vật, mặc dù anh không biết nó là gì.

Ngay khi cầm lấy nó, người đàn ông đã có trực giác.

Việc mang điều này đến hết cuộc đời sẽ là số phận của anh.

Anh đã thắng, nhưng.

Anh biết rằng có một cái giá cho chiến thắng.

Từ đó trở đi.

Mỗi ngày đều là địa ngục đối với người đàn ông này.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỪNG HỘ TÔI QUA:

BIDV

VIETQR

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading